

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In străinătate 300 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava Mică sub Nr. 3-1938.

Proprietar: Mitropolia Română Unită din Blaș
Intemeietori: † Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior
Director, IULIU MAIOR Redactor, SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

În legătură cu unirea bisericilor

„Lumina Satelor”, gazeta populară a Mitropoliei Ortodoxe dela Sibiu, se miră, într’un lung articol de pe fața întâie a gazetei, că noi suntem pentru unirea ortodocșilor cu biserica Romei celei vechi.

Nici că s’ar putea altfel.

Înainte de toate este dovedit de toți marii istorici că poporul românesc a fost dintru început unit cu Roma. Așa s’a trezit ca popor. Și, ceace este și mai interesant, la început am fost de rit latin și nu grecesc, ca astăzi. Aceasta o recunosc toți marii noștri istorici, în frunte cu profesorii ortodocși Dimitrie Onciul, Nicolae Iorga, I. Nistor, E. Panaitescu, A. D. Xenopol; ba până și istoricii-preoți ortodocși Ioan Lupăș și Ștefan Meteș sunt de această părere.

Că neamul nostru s’a rupt de mama sa adevărată, care este Roma cea bătrână, și a intrat în apele ortodoxiei dela Tarigrad, sunt de vină împrejurările groaznice și nenorocite prin cari a trecut, dar mai ales răutatea Grecilor, Sârbilor și a nemeșilor unguri.

Că ce mari pagube a avut neamul nostru din ortodoxie, ni-o spun tot învățații ortodocși, în frunte cu dd. D. Drăghicescu, Sextil Pușcariu, Alexă Procopovici, Augustin Scriban și alții.

Că ce mare binefacere a fost pentru neamul nostru unirea dela 1700 cu biserica Romei celei vechi, se poate citi tot la învățații ortodocși A. D. Xenopol, I. Pușcariu, Aron și Ovidiu Densusianu, E. Lovinescu, Em. Panaitescu Al. Lapedatu, N. Iorga și alții.

Ceice vreau să cunoască toate aceste lucruri, să citească „Dogmatica Fundamentală” volumul II, ediția II-a, scrisă de feleratul mitropolit Dr. Vasile Suci dela Blaș și Nr. 8 din „Cărțile Bunului Creștin”: Legea strămoșească, scrisă de directorul nostru păr. Iuliu Maior, și se vor convinge, pentrece trebuie să ne unim cu toții cu biserica Romei.

Dar și de curând a spus domnul profesor Nicolae Iorga, într’o conferință ținută chiar la „Societatea Femeilor Ortodoxe” dela București (publicată în Nr. 598 din 30 Ianuarie 1940 a ziarului „România”) că: „legătura cu Papa este foarte folositoare poporul românesc și e mai simpatică decât legătura cu Patriarhul din Constantinopol, care este un șef național... Legătura cu Papa, iar, încolo, formele bisericilor noastre, fără a părăsi nimic dintr’insă. Aceeaș limbă, aceleași icoane, acelaș fel al slujbei”. Și, încheie domnul Iorga: „Am avut curojul să v’o spun”.

Dacă din unirea cu Roma atâtea foloase am avut în trecut, avem și acum și, mai ales,

putem avea și în viitor, cum s’ar face, să părăsim această biserică?

Dar cum s’ar face s’o părăsim mai ales atunci, când suntem convinși că credința catolică a fost legea cu adevărat strămoșească a neamului nostru și că aceasta este biserica adevărată, întemeiată de Isus Cristos, Mântuitorul sufletelor noastre?

Lucruri de laudă în Lonea

Parohia Lonea de pe Valea Jiului nu este prea mare. Cel mai mulți din locuitorii ei sunt muncitori veniți din toate unghiurile țării. Biserica noastră are în rândurile lor vreo câteva sute de credincioși. Trăind amestecați cu muncitorii de alte religii și naționalități, credința lor le este greu primejdnică; deaceia biserica se îngrijește de ei în mod deosebit. La îndemnul preotului Iuliu Pop și a „Agra”-lui local de sub președinția d-lui Ștefan Tomșa, ei au început să cerceteze tot mai des sfânta biserică și să ducă o viață bună și creștinească.

Societatea „Agra” a cumpărat pe seama credincioșilor de acolo 220 bucăți cruci de perete, pe cari le-a împărțit preotul la fiecare casă în ajunul Bobotezii. S’au împărțit cruci stinșite chiar și locuitorilor de alte religii.

În seara zilei de 20 Ianuarie „Agra” din această comună a făcut o serbare frumoasă, venitul căreia a fost dat pentru ajutorarea familiilor celor concentrați.

„Agra” din Vulcan

Corul bisericii gr.-cat. din Vulcan a aranjat în cadrele „Agrului” o frumoasă reprezentație teatrală, împreună cu cântece de cor, sub conducerea învățătorului Lazăr Voin.

Serbarea a fost foarte reușită și a adus multă bucurie și mulțumire. A întrecut toate așteptările.

Serbare școlărească la Blaș. Marți 30 Ianuarie Soc. „Timotei Cipariu” a elevilor dela Liceul Sf. Vasile a aranjat o frumoasă serbare școlărească. A fost de față lume multă în frunte cu I. P. S. Mitropolit Alexandru. — Duminică 4 Februarie Reunirea Marlană a Școlii Normale de fete din Blaș și-a ținut ședința festivă, cu un program frumos și bogat.

Serbarea s’a desfășurat în sala festivă a Institutului. Ca și la ceaialtă serbare a fost de față și I. P. S. Mitropolit. Amândouă serbările au fost cât se poate de bine reușite.

Pentru ridicarea satului

— Școala țărănească dela Blaș —

Școli țărănești s’au făcut mai întâi în Danemarca, apoi rând pe rând și în alte țări.

La noi s’au făcut școli țărănești de către societatea „Astra”. La Blaș le-a făcut profesorul Al. Lupeanu-Melin, care a făcut școli țărănești și pentru fete. Aceste școli vreau să dea plugarilor adunași cât mai multe învățături de plugărie, pădurărit, albinărit și alte lucruri de folos în ridicarea gospodăriei lor.

Anul acesta Camera de Agricultură a județului Târnava Mică, s’a îngrijit să deschidă iarăși o școală țărănească la Blaș.

Școala s’a deschis în ziua de 8 Ianuarie și a ținut 28 de zile. În aceste zile plugarilor veniți la această școală li s’au dat învățături plugărești și sunt duși la fața locului să vadă cum se face plugăria nouă.

La această școală țărănească au fost primiți tineri plugari români între 18 și 25 de ani. Cel mai bun din ei vor fi trimiși la fermele model, unde pot vedea înăptuit tot ceace au învățat în școală. Acolo vor sta 8 luni și la sfârșit primesc un certificat de muncitor calificat, care le dă dreptul să întemeieze în satele lor, grădini, lăptării și altele.

Din cei 22 de elevi ai acestei școli 10 s’au și anunțat să facă practica la ferme.

Tinerii plugari cari au urmat această școală sunt următorii:

Bogdan Ilie din Blaș, Horșă Vasile—Blaș, Urda Nicolae—Tătărlăuș, Dragomir Ion—Adămuș, Dan Ioan—Handorf, Popescu Ioan—Broșteni, Muntean Ieronim—Bucerdea Grănoasă, Frățilă Iacob—Spini, Mărginean Ioan—Sâncel, Grama Teodor—Sâncel, Dulău Iuliu—Blaș, Dragomir Ion—Ohaba, Costea Dumitru—Spini Crăciun Martin—Blaș, Man Vasile—Giulneș, Borza Ioan—Tătărlăuș, Isailă Emil—Țapu, Șolea Nicolae—Țapu, Găinar Filon—Giulneș, Ban Iuliu—Gănești, Porime Aron—Gănești, Porime Petru—Gănești.

Școala s’a făcut în mod gratuit. Elevii n’au plătit nimic. Toate cheltuielile le poartă Camera. Conducerea școlii a avut-o dl ing. agronom Victor Rusu.

Un drum nou și frumos se deschide prin aceste școli plugarilor, cari vreau să-și înmușesească învățătura primită din bătrâni, cu sfaturi luminate din cărți, date de oameni pricepuți și luminași.

Închiderea acestei școli s’a făcut duminică în 4 Februarie, în cadrele unei frumoase serbări, fiind de față și I. P. S. Mitropolit Alexandru. Tot duminică s’a făcut și deschiderea școlii țărănești pentru fete.

Prof. Ol. I. Barna

Rugăciunea

neîncetată și rostită cu încredere deplină, este ascultată cu siguranță.

*„Așa e, Doamne, dar și câinii mănâncă din sfărâmurile cari cad de pe masa Domnilor“
(Din Evanghelia Canaanencii, Matei 15, 27).*

Ceeace ne isbește în ochi dela întâia privire în evanghelia Canaanencii, este marea putere a rugăciunii continue și neîncetate.

Canaaneanca avea o fică îndrăcită. Se roagă de Isus, să i-o vindece; el însă nu-i răspunde nici un cuvânt. El roagă ucenicii, le răspunde că nu este trimis decât numai la oile cele pierdute ale casei lui Israel. Vine Canaaneanca din nou; Isus însă o refuză din nou, zicând că nu este bine a lua pâinea fiilor și a o arunca câinilor. Ea însă nici acuma nu desădușuește, ci zice: „Așa e, Doamne, dar și câinii mănâncă din sfărâmurile cari cad de pe masa domnilor“. Abia atunci, răspunzând Isus, a zis ei: „O, muiere, mare este credința ta, fie ție precum voiești.“

De trei ori a fost refuzată Canaaneanca odată chiar urlă de tot; și numai a patra oră, după ce arătase o putere de voință cum rar să mai vezi și să auzi, a primit ceea ce a cerut, adică vindecarea fetei sale.

Și acuma, să vedem dacă facem și noi asemenea?

Cei mai mulți dintre noi se roagă, fiindcă așa au învățat dela mama lor. Se roagă chiar regulat, dimineața și seara, poate chiar și înainte și după mâncare ori lucru. Rugăciunea aceasta este însă mai mult o obișnuință, decât o trebuință sufletească. Ne rugăm, fiindcă așa este obiceiul, fiindcă altfel consătenii noștri ne-ar numi păgâni.

Canaaneanca însă nu așa a făcut. Ea și-a văzut fica îndrăcită, a știut că boala aceasta n'are leac, și auzind despre Isus că atâtea minuni face, s'a furișat după el și atâtea l-a rugat, până Isus s'a văzut silit să săvârșească minunea, și i-a vindecat fica.

Să privim și alte figuri de acestea din evanghelia legii nouă:

Acolo e Marta și Maria, surorile lui Lazar, prietenul lui Isus. Câtă încredere în Isus ne arată Marta când zice: „Doamne, de ai fi fost aici, fratele meu nu ar fi murit. Ci și acum știu că orice ai cere dela Dumnezeu, da-va ție“ (Ioan 11, 21 și 22). Și Isus, văzând marea credință a acestor două surori, de fapt le împlinește cererea.

Același lucru îl vedem în istoria Mariei Magdalena, care, păcătoasă cum era, a adus un vas cu mir, și stând lângă picioarele lui Isus dinapoi, plângând a început cu lacrimi a-i spăla picioarele, și le ștergea cu părul capului său și săruta picioarele lui și le ungea cu mir. Și fiindcă a avut atâtea încredere în Isus, a auzit cuvintele: „Iartă-ți-se păcatele tale“ (Luca 7, 37, 38 și 48).

De altfel Isus ne-a asigurat în nenumărate rânduri că ne va împlini cererile:

„Cereți și se va da vouă, căutați și veți afla, bateți și vi-se va deschide“ (Matei 7, 7). „Toate câte cereți rugându-vă, să credeți că veți lua, și vor fi vouă“ (Marcu 11, 24). „Orice ați cere dela Tatăl, întru numele meu, voi face, ca să se mărească Tatăl întru Fiul. De veți cere ceva, întru numele meu, eu voi face“ (Ioan 14, 13—14). „De veți rămânea întru mine, și cuvintele mele de vor rămânea întru voi: orice veți vrea, veți cere și va fi vouă“ (Ioan 15, 7). „Orice veți cere dela Tatăl, întru numele meu, da-va... cereți și veți primi, ca bucuria voastră să fie deplină“ (Ioan 16, 24—24).

Cu toate acestea creștinii nu se roagă cu încredere ci, îndată ce au observat că nu li-s'a împlinit cererea, desădușuesc și apoi nu se mai roagă aproape de loc.

Biserica tocmai de aceea ne pune înaintea pilda Canaanencei, ca să luăm pildă dela ea, că nici după trei respingeri nu trebuie să încetăm a ne ruga, ci să încercăm, tot cu mai mare curaj și încredere, și a patra, a cincia și a suta oră, și Isus abunăseama că nu ne va lăsa.

Sfânta Monica, mama sfântului Augustin, 18 ani într'una s'a rugat pentru întoarcerea fiului ei, până ce în sfârșit i-a fost ascultată rugăciunea. Orbul din Ierihon, cât ce a auzit că trece pe acolo Isus, fără încetare a strigat tot într'una: „Isuse fiul lui David, miluește-mă (Luca 18 38). Zădarnic îl certau oamenii să tacă, el, fără încetare și într'una, a tot strigat aceleaș cuvinte, până ce Isus ia-zis: „Vezi, credința ta te-a mântuit“ (Luca 18, 42).

Să avem deci răbdare și încredere deplină, asemenea Canaanencei, la rugăciune, și să fim siguri că Isus ne va asculta, dacă nu întâia oară, cel puțin a patra oră ori chiar a suta oră, abunăseama. Să fie însă rugăciunea noastră tot atât de plină de încredere ca a orbului din Ierihon și ca a Canaanencei, pentru că asta-i condiția cea mai de căpetenie a rugăciunii.

Părintele Iuliu

Cetind cărțile nouă

Viața unui mare român ardelean; cum a crescut, cum a muncit, cât a suferit până a ajuns la liman doctorul Aristotel Banciu.

II

În viața familială și socială

După terminarea campaniei militare în Ungaria viața publică devenind mai liniștită, Dr. Banciu s'a întors la București și în 1920 s'a căsătorit cu doamna Gabriela Roșianu, întemeind un cămin de viață mai liniștită și mulțumită, după anii abuciumați de până acuma.

În familia lor ospitalieră, își dădeau întâinare mulți fruntași de al neamului nostru, cari aveau afaceri în capitală, începând dela mitropolii și miniștri, până la modești elevi și studenți. Casa lor era larg deschisă tuturor.

Incurând Dr. Banciu ajunge președintele „Agru“-ului la secția București, iar doamna prezidentă a Societății „Sfânta Elena“ a femeilor române unite din București.

În calitatea aceasta, activitatea lor socială e și mai vie, dar cu atât mai roditoare

Desfacerea

Dar orice mulțumire și fericire pământească nu e durabilă (trainică). Astăzi este, mâne nu mai este. Astăzi înflorește, mâne se ofilește. Ferice de omul, care poate lăsa în

urma sa o activitate folositoare pentru bli celor mulți.

Vechii noștri strămoși — Latini — au credința, că ființele iubite de zei nu trăiesc mult, ci mor tinere, ca să nu ajungă la bătrânețea și necazurile bătrânețelor.

Așa a fost și cu doctorul Banciu.

Suferind de stomac de mai mult timp — poate de când a trebuit să cunoască gustul mâncării din închisori — la 5 Iulie 1938 își face testamentul și se hotărăște se supună unei operații chirurgicale. A doua zi i se face operația în Sanatoriul Central București. Iar în zorile zilei de 8 Iulie — mort!

Osemintele lui pământești au fost înmormântate spre veșnică odihnă în cimitirul Belciugalei, mormânt de durerea sfâșietoare a soției și jalea tuturor prietenilor și bunilor cunoștinți.

Cu adevărat, calea regească în viața noastră este calea crucii — cum se scrie în „Viața marea lui Cristos“ (cartea II, cap. XII):

„Mergi unde-ți place, caută oriunde vei: fii sigur că nu vei afla un drum care ducă mai sus, decât calea crucii și nici o cale mai sigură pe pământ, decât aceasta.“

Orândălește totul cum vrei și cum îți place și nu vei constata altceva decât că totdeauna vei avea ceva de suferit, fie că ai vrea să nu ai și așa totdeauna vei da de cruce.

Căci sau vei avea de suferit dureri de pești sau vei avea de suportat turburări de fetești,

Uneori Dumnezeu te va părăsi, alteori aproapele te va supăra și cu toate acestea nici o mângâiere, nici un leac nu te va putea scăpa sau alina, ci va trebui să suferi atâta timp, cât va voi Dumnezeu.

Așa dar crucea e totdeauna gata și te așteaptă.

Nu poți fugi de ea, ori încotro ai apăsă fiindcă oriunde vei ajunge, te porți pe ea însuși cu tine, așa că totdeauna vei da de tine.

Dacă vei lăpăda o cruce, vei da cu siguranță peste alta și probabil mai grea.“

Aceste sunt cuvinte din „Urmarea lui Cristos“, cari ne explică tot rostul întorsăturilor dureroase din viața noastră, în care vom să suferim iar nu să ne odihnim și să fim fericiți.

Dr. Banciu ca om de știință

Însemnătatea cea mai mare a doctorului Banciu este ca om de știință. A murit tânăr în etate de 52 ani, dar ne-a lăsat lucrări de valoare.

Prin studiile sale el a ajuns:

1. Doctor în medicină al Facultății de Medicină București, în Dec. 1915.

2. Preparador la Clinica dermatosifilografică din București, în anii 1913—1920.

3. Șef de lucrări la Clinica dermatosifilografică din București, începând din anul 1920.

4. Conferențiar de serologie la Facultatea de Medicină din București.

5. Medic primar al spitalelor Eforiei Civile.

Prin lucrări neîntrerupte de peste 20 de ani Dr. Banciu își câștigase mare experiență științifică în analizele (cercetările) de sânge. O analiză făcută sub îngrijirea lui, era vrednică toată încrederea.

Cercetările și le-a publicat în vremea de scrieri științifice, pe cari însă nu oricine le poate înțelege, ci numai medicii specialiști.

Gavril Todica

Citiți și răspândiți

„UNIREA POPORULUI“

+ Canonicul Dr. Ioan Sâmpăleanu

Joi, în ziua de 1 Februarie c., s'a stins în spitalul din Turda unul dintre vechii luptători naționali ai Blajului, fostul profesor și mai târziu canonic Dr. Ioan Sâmpăleanu, în vârstă de 74 ani, într'al 50-lea an al preoției și al 16-lea al canoniciei sale.

Născut la 27 Iulie 1866 în Tritenii-de-sus, din părinți plugari, a făcut școala la Turda și la Blaj, de unde, fiind unul dintre cei mai buni elevi ai liceului, Mitropolitul Dr. Ioan Vancea l-a trimis la Roma. Acolo și-a învățat 7 ani, câștigându-și doctoratul atât în filosofie cât și în teologie.

Sosit la Blaj, a fost numit mai întâi funcționar în Cancelaria Mitropolitană, apoi spiritual la Seminarul Teologic, iar pe urmă profesor de dreptul bisericesc și istoria bisericească la Academia Teologică și profesor de religie la Liceul de băieți, unde a funcționat vreme de 28 ani. La 28 Ianuarie 1924 a fost ales canonic, în care funcțiune a și rămas până la 1 Octombrie 1939, când, fiind bolnav, și-a cerut pensionarea.

Păr. canonic Sâmpăleanu a fost profesor de seamă, un foarte iscusit cunoscător al legilor bisericești sau al canoanelor, un neîntrecut orator și un mare român.

Pe vremea ungurească a apărut în nenumărate rânduri dreptatea noastră în Congregația Comitatensă din Alud, împreună cu alți mari români dela Blaj. Ungurilor le era adevărată groază de cuminența păr. Sâmpăleanu, și-i strângea eu vorba ca în olește, de nu mai puteau nici mișca.

În Consistorul din Blaj părerea lui era hotărâtoare când era vorba de legile bisericești,

Mare renume și-a făcut păr. Sâmpăleanu ca orator bisericesc. Mai ales la misiunile populare vorbea neîntrecut de frumos și de cuminte. Oamenii îl ascultau ca pe un arhangel. Vorbea răspicat, cu multă înțelepciune și înțeleșire.

Cunoștea mai multe limbi, dar mai ales

latinește și italienește puțin și-lau vorbi ca Sf. Sa. Îți era mai mare dragul să-l ascuți.

A fost om foarte cruțător. Așa se explică, cum din leafa mică de profesor nu numai că și-a crescut frații, surorile, nepoții și strănepoții, dar a cumpărat și 60 jughere de pământ bun la Bolan în jud. Turda, pe care l-a lăsat fundațiune pentru elevii cari învață bine. Ne-

poșilor le-a lăsat toată averea moștenită dela părinți, după ce l-a crescut pe toți și l-a dat fiecăruia și câte o diplomă.

La începutul României Mari a fost senator la Turda, iar Majestatea Sa Regele l-a distins, pentru vrednicile sale, cu mai multe di-

stinații mari, între altele: comandor al ordinului „Steaua României” și cavaler al ordinului „Regele Ferdinand I.”

Înmormântarea l-s'a făcut Sâmbătă în 3 Februarie la Turda, din biserica din Turda-Veche în cimitirul bisericii moaste din Turda-Nouă. L-au petrecut la groapă 4 canonici dela Blaj în frunte cu păr. prepozit și vicar Dr. Victor Macavel, și anume păr. Victor Pop, Dr. Vasile Aftenie și Iuliu Maior, 3 protopopi, 12 preoți, 2 diaconi, 2 feștilași, toți îmbrăcați în odăjdii negre, 3 companii de soldați, orchestra pomplierilor și nenumerat public din Turda și satele din jur.

A vorbit păr. canonic Dr. Vasile Aftenie în numele canonicilor dela Blaj, păr. Orian în numele consătenilor dela Tritenii-de-sus, profesorul din Turda Demian Pop în numele „Agru”-lui și păr. protopop Ioan Cârnațiu în numele preoșimei din protopopiatul Turzii. Pe urmă soldații au dat salve și cu aceasta păr. canonic Dr. Ioan Sâmpăleanu a fost coborât în mormânt și acoperit cu pământul din care a fost luat.

Facă-l Dumnezeu partea cu dreptii și în vecl pomenirea lui!

Reverendissime Părinte*)

Urcam astă noapte dealul din partea de apus a Tritenilor-de-sus, ca în numele comunei unde ai văzut lumina zilei și în numele bisericii care Te-a încreștinat, să Te petrec pe ultimul dram pământesc. Și gândul îmi fugea departe, cu 63 de ani în urmă, când, copil, Măria Ta urcai același deal, ca în alte părți să-ți adăpi sufletul, prea larg, prea plin pentru orizontul prea strâmt al Tritenilor-de-sus. Și ajuns în creasta dealului m'a întâmpinat orizontul cu vârfurile munților, ce lasă gândul să fugă în vole și la Turda, și Blaj, și la Roma, unde Măria-Ta, cu hărnicie de albină ai strâns comoră de simțiri nobile în suflet și gânduri înălțătoare în minte.

Și satul, și rudeniile rămași fără Măria Ta, Te simțeau totuși sufletește ai lor, și acolo pe ca-

*) S. Orian, preot în Tritenii-de-sus, comuna de naștere a. păr. Dr. Ioan Sâmpăleanu, a rostit aceste cuvinte în 3 Februarie 1940 la prohodul lui, în biserica gr.-cat din Turda-Veche.

Foița „UNIRII POPORULUI“

Răvășe în cătănie

Câte doruri am dorit
Pe toate le-am cântărit,
Tot cu sare și cu lut
Dorul badii a tras mai mult;
Tot cu apă și cu sare
Dorul badii a tras mai tare.
Când am început la scris
Tot am suspinat și am plâns
De dorul ce m-o ajuns;
Când eram bade cu tine,
Ardea inimuța'n mine
Și-am plâns de-am udat pământul,
Că n'am făcut cem-i gândul.
De-ai ști bade cum dorm eu,
N'ai dormi în drumul tău,
Și-ai veni la patul meu.
N'ai dormi în țara ta,
C'ai veni la casa mea.
De-ai ști bade gândul meu,
N'ai dormi pe patul tău,
C'ai veni unde sunt eu,
Ai face din noapte zi
Și la mine ai veni.
Foaie verde foaie fragă,

Crede-mă badiță dragă,
Că decând tu ai plecat
Multe lacrimi am vărsat.
Foaie verde frunzuliță,
Crede-mă, dragă badiță,
Că te tot aștept badiță,
Că mare-i dealul cu spini
Când ne despărțesc streini.
De-ai fi bade cu dreptate
Mi-ai mai scrie câte-o carte
Să mă întreb de sănătate
Foaie verde lemn cănesc
Eu badiță te iubesc
Și nu te mai părăsesc.
Foaie verde de căline
Eu bade nu uit de tine
Dară zău nici tu de mine.

Culese de Dr. C. Hagea

Odorul mamei

— Poveste adevărată —

Era gazdă bună badea Gheorghe al Vântului din Valea Grilorii. Din curtea lui leșeau carările și plugurile, ca dintr'o curte grofescă. Avea pământ mult în hotar, tarma lui de oi, grădina și vii frumoase de mai mare dragul. Și spuneau oamenii din sat că badea Gheorghe avea și bani mulți în ladă, ca un grof de aceia mari.

Dar ce să zic, pare că badea Gheorghe era mai gazdă decât mulți grofi. Avea avere cât unul din ei, dar cheltuelli n'avea mai nimic cu purtarea găzduceli. El era și slugă și stăpân. El cârmuia cu capul și punea și mâna de împlinea lucrul alături de slugi.

În curtea lui toți se dau în vânt după trebi. Nu pierdea nimenia vremea. Muncea și el și lelea Ana nevasta lui, în rând cu slugile, din noapte în noapte.

Era și în curtea lui unul care nu muncea și trăia ca un trântor. Dar acesta era Ionică, singurul lui copil și pe acesta voia badea Gheorghe să-l facă domn mare. Mai mare chiar decât popa și notareleșul din sat. Și cum Ionică era singurul copil la o găzducie așa de mare, mamă-sa îl cruța dela orice lucru și-l împlinea toate voile. Creștea în încurtea părinților, ca o floare rară și aleasă, ferită de vânturi și ploa. Ionică era domnișor și n'ar fi pus, Doamne ferește, mâna să ajute părinților săi la ceva. Toată vara cât era pe acasă se purta dela o umbră la alta și când a fost mai mare umbra după nevestele și fetele oamenilor.

Se vede însă că nu l-a fost lui scrisă și împărțită dela Dumnezeu domnia și cinstea, fără numai necazul și rușinea. A umbliat Ionică mult la școală, de credeau oamenii din sat, că nu-l modru, feclorul Vântului dintr'una lasă prelect ori pătrăpop de cea mari. A chei-

tedra de unde zeci de ani ai împrăștiat lumină și simțire creștinească catolică, și în Palatul Mitropoliei dela Blaj, purtând pe umeri parte din greutatea Bisericii Române Unite, și în senatul Țării, contribuind la consolidarea României de curând întregită.

Comuna și Biserica din Tritenii-de-sus Te priveau de departe și erau mândre de Măria Ta, căci din strălucirea numelui Măriei Tale raze de strălucire se răsfrângeau asupra lor. Iar când coborâra, ca să le împărtășești gânduri și simțăminte cerești, bucuria lor era de nedescris.

Și atunci, când ai dat Bisericii și neamului tot ce Providența Divină a rânduit să le dai, ei priveau mereu spre vârful dealului, să Te vadă făcând calea întoarsă, ca acolo, între ei, lângă părinții din cimitirul de de-asupra satului, să Te odihnești în vecl. Iar ieri când au auzit că așa rânduit-a Domnul, să nu Te mai întorci între ei, lacrimi fierbinți au început să le brăzdeze fețele și sufletele. Și m'au trimis pe mine, preotul lor, să spun aici că pe Măria Ta, flacăra leșită din mijlocul lor, Te vor purta totuși între ei, sufleteșie, amintindu-și și spunând și nepoților, că din strălucirea Măriei Tale raze de strălucire s'au revărsat asupra comunei și bisericii și că din agoniseala Măriei Tale ai ajutat materlalminte altarul la care ei se închină. Pentru cari fapte pe drumul de vecl Te întovărășesc cu rugăciunile lor înălțate la altarul pe care l-ai ajutat, pentruca bunul Dumnezeu să-ți dea odihna pe care o meriți.

Pățania unui căruțaș

Un căruțaș din orașul Sulina plutește pe un sloi de ghiță în largul mării, într-o căruță cu doi cai

O întâmplare, care întrece aproape toate veștile de până acum, s'a petrecut mai în zilele trecute în apropierea orașului Sulina. Un căruțaș, anume Manolatos, ducea cu alți tovarăși marfă din Basarabia la Sulina. Ca să scurteze dramul, care pe țărmul mării este mai lung, căruțașii s'au hotărât să treacă cu căruțele peste ghiță. Cum marea n'a fost prea tare înghețată, sub greutatea căruțelor ghița s'a rept și căruțașul Manolatos s'a pomenit

taut și badea Gheorghe cu el, cât cheltuesc alții cu 5-6 feciori, dar zadarnice l-au fost toate cheltulele. Feciorului nu-i prea era dragă cartea. Ii plăceau mai mult femeile și crișmele. Că de petreceri era meșter mare feciorul badii Gheorghe și a lelei Ană și umbra tot gătat ca un fecior de domn mare.

Și a dat Dumnezeu ca Ionică să-și vadă isprăvită școala. Când era om în toată puterea cuvântului, de-l râdea mustața ca un spic de grâu, până ce n'o leșit încă din liceu, s'a întâmplat că l-a luat cătană. Ce plânsete și supărare a fost atunci pe capul părinților săi, li vedeau bieții de el toată truda lor dată în vânt.

Badea Gheorghe umbra tot supărat cu capul în pământ, iar lelea Ana se glăsuia pe alifele satului și blăstăma cât o lua gura pe acela cari l-au luat feciorul cătană. Nu mai vedeau nici de grija casei. Suijile le purtau totul.

Incetul cu incetul s'au deprins și ei cu gândul cătăniei lui Ionel. Trei ani vor trece cumva și, dacă va ajuta Dumnezeu, Ionică se va întoarce acasă, se va însura și va trăi în tihă în averea părințească. Se vede că Dumnezeu nu l-o învrednicit să-și facă feciorul pătrăpop ori potracăr.

Pentru Ionică cătănia a fost ceva cu totul nou. Cum era bun de gură și de petreceri,

dintr'odată, că plutește pe un sloi de ghiță, pe care vântul îi mână mereu în largul mării. Ingrozit, bietul om a început să strige. N'a mai fost însă auzit de tovarășii săi, cari s'au depărtat de el și nici nu-l puteau vedea, deoarece se înoptase.

Toată noaptea căruțașul a stat pe sloiul de ghiță și se uita cu desăvârșire cum sloiul se depărta de țărm din ce în ce mai mult. Spre ziaă a fost văzut de pe țărmul mării și l-s'au trimis ajutoare. Au plecat în ajutorul lui două vaporaze, cari cu mare greutate l-au luat de pe sloiul de ghiță. I-au scapat și căruța și un cal. Celălalt cal a căzut în apă și a înodat până la țărm.

Omul era ud până la piele și aproape înnebunit de groază.

Lucruri urâte

— cari n'ar trebui să se întâmple pe satele noastre —

Întâmplarea s'a petrecut într'un sat de pe Târnavă, ori de pe Mureș. Ne-o scrie un cititor de al nostru. Numele satului nu-l mai dăm, ca să nu se supere și rușineze prea tare oamenii de acolo, când vor citi. Dacă însă vom mai auzi că se petrec iar asemenea lucruri, li vom da și cu numele.

Biserica din acest sat nu-i prea mare. Dar dintr'asta nu-i niciun bal, că oamenii și așa nu se prea duc des la biserică. Peste an, dacă se adună două trei babe gârbove ce-și așteaptă sfârșitul. De multe ori rămâne popa numai cu diacul din străină, iar dacă se întâmplă să fie cumva târg, în vre-o duminică ori sârbătoare, atunci nu mai face părintele nici slujbă, că n'are cu cine.

La Paști și la Rusalii îi biserică însă în-

și-a găsit repede prieteni între gradații dela regiment. Aceștia, dacă l-au mințit că are bani, îi luară tot cu el, îi lăudau și-i făceau să le plătească cheturile.

Nu-l mai ajungeau banii, cari îi veniau de acasă. Scria mereu și se plângea părinților de trailul rău din cătănie și le cerea bani. Odată îi trebuia un fel, odată altul. Nu era săptămână, în care lelea Ană să nu pună un pachet, și bani la poștă pentru feciorul care stă să se prăpădească în cătănie.

Așa au trecut trei ani și mulți bani a înghițit cătănia lui Ionică, că și lelea Ană ori cât ținea la ei s'a îngrozit dela o vreme.

La sfârșit le-a scris Ionică o scrisoare lungă părinților. Le spunea că are de gând să vie acasă și să trăiască alături de ei. Le mai spunea apoi că s'a însurat cu o fată frumoasă de acolo din cătănie. — Deaceia îi roagă să vândă o pereche de boi și să-i trimită banii mai mulți, ca să-și poată aduce și nevasta. Și badea Gheorghe ce să facă? l-a trimis. Nu putea să-și lase el feciorul cu capul legat prin celea străinătăți.

De frumoasă era frumoasă nora pe care le-a adus-o Ionică părinților săi, dar pare că era păgăună nu alta. Umbra tot gătată și vopsită pe față ca o cucușă de celea mari și îi plăceau petrecerile și mai tare ca lui Ionică. Dela venirea ei în curtea Vântului nu se mai

totdeauna plină. Atunci are și părintele slujă și predica. Oamenii se întrec, care care, să iasă mai înainte, mai în față. Și mare cinste pentru fiecare să aibă un loc frunte în biserică. Vestele mai ales în moarte după asta.

Sunt două în sat: Mărie a Mihalului și Veta lui Franză. Amândouă sunt din oameni și de gazde din sat. Din această pricină nu se pot suferi. A Mihalului au patru boi patru urși, iar Gheorghe Franză au opt opt butuci.

Locul din biserică

Cearta cea mare a început între ele, dela locul de biserică. Era și cel mai bun chibrit lângă icoana Marelui Domnului, unde fac închinăciunile și unde se oprește popa cu cădelnița.

Până acum locul l-a ținut Veta, nevasta lui Franză. Ai Mihalului spuneau însă că ei mai mult drept la locul ăsta, și de când Mărie a ajuns noră Mihulesei, a împins-o de mână ori pe Veta în urmă și l-a luat locul.

Din pricina asta s'au sfidat și bărbii între ei, apoi au uitat, că l-au lovit alte cazuri. Vestele însă au ținut-o într-o ceartă și mânie.

Când se răzbuună femeile

Veta n'o putea suferi pe Mărie nici înaintea ei și, din pricina asta, și-a pus în gând să se răzbuună.

Într-o Duminică și-a luat cu ea și o soră. A așteptat liniștită la locul ei, când iacă dela văhod că vine și Măria a Mihalului, împotbită și legată cu ștergere pe cap ca o răzătoare. De cătrănită, că a văzut-o iar pe Veta la locul ei, abia a mai trecut pe la icoană și a plecat s'o dea afară.

Veta aștepta cu dinții strânși de mânie și când Măria l-s'a așezat în față, l-a pus dată mâinile voinicește în spate și împungându-le cu sula, a împins-o până între bărbii.

Azi oamenii din sat sunt împărțiți în două tabere. Unii în cu ai Mihalului, alții cu Franză. Au făcut și scrisoare la vlădica și au cerut li-se facă dreptate.

— Iată unde ajung oamenii împinși de mândrie departă și rău înțeleasă. Au ajuns se certe și bată și înaintea lui Isus de pe altar.

gătau petrecerile și ospetele. În duminică sârbători veniau dela oraș prietenii de ai Ionică și nu se mai dăceau câte trei zile. Ii dau cărți și chefulau. Și pare că nevastă îi întrecea pe toți. Se lua că el pe după o țigă și cântau până răgeșiau.

N'au trecut nici cinci ani de când Ionică și-a adus nevasta cea frumoasă în banul părinților, și averea cea mare a badii Gheorghe s'a risipit, de pare că ar fi fost ară de foc luată de vânt. Noroc că badea Gheorghe lelea Ană or închis ochii până ce o mai are feciorul cu ce să le facă o înmormântare creștinească.

Din ce-a fost odată, azi nu mai este nimic. Ionică este scriitor la comună. L-o boteză notarul care l-o luat averea în cărți. El o abia mai are cu ce trăi. Nevastă-sa l-o părăsit demult, de atunci de când s'au gătat banii. A fugit cu unul din prietenii pe care Ionică îi ospăta așa de des.

De câte ori trece pe lângă casa și aude reșă părinților săi, se gândește, că mult bine îi era de rămânea acasă și nu se făcea domn.

Ion Gistolea

Casă de vânzare! Doritorii să se adreseze în Strada Avram Iancu 15, Bl.

CUM STA LUMEA SI TARA

Vești din țară — Țările din Balcani rămân pe pace — Războiul din Apus — Mai mult se războiesc gazetele — Lupte crâncene în Finlanda — Ce va fi la primăvară?

Asigurarea călătorilor

Statul miniștrilor prin o hotărâre a pronunțat ca să se dea despăgubiri călătorilor în caz de întâmplări vreo nenorocire pe tren.

Asfel pentru moartea unui călător de cl. I se dă soției și copiilor lui o despăgubire de 100.000 Lei. Pentru moartea unui călător de cl. II-a se dă o despăgubire de 300.000 Lei; iar pentru moartea unui călător din clasa III a se dă o despăgubire de 200.000 Lei. Banii îi primesc soția și copiii celui omorât.

Pentru ca să poată plăti aceste despăgubiri, C. F. R. încasează dela fiecare călător taxă de asigurare.

Nu se fac la noi cartele alimentare

Vești peste vești s'au auzit în vremea asta în urmă la noi în țară. Una mai turburătoare decât alta. Între altele se spunea că stăpânirea noastră avea de gând să facă și la noi cartele alimentare, adică să nu mâncăm când vrem, cum vrem și cât vrem. Treaba aceasta au făcut-o unele zvonuri care se războiesc și chiar și unele din țările care stau pe pace. Așa are și Italia. Guvernul a luat măsuri aspre și a hotărât să se dedească pe toți același carti poartă aceste vești și sperie lumea.

Ce a hotărât statul înțelegerei balcanice

De câteva zile miniștrii de externe ai Țării noastre, Sârbiei și Turciei s'au întâlnit la Belgrad, pentru a se sfătui asupra mai multor probleme de mare însemnătate pentru pacea în Balcani. Sfaturile au fost prezidate de dl. Br. Gafencu, ministrul de externe al țării noastre, și s'au deslășurată în deplină înțelegere. Miniștrii delegații au arătat dorința de pace a țării noastre și hotărârea de a face orice pentru pace. Înțelegerea balcanică a ieșit și mai întărită după acest sfat și mai hotărâtă să-și apere pacea și liniștea.

Primejdia svonurilor

Este chiar și lege împotriva svonurilor și a zvonurilor mincinoase, și încă o lege aspră.

În aceste vremuri de neliniște, când sute de mii de oameni stau de pază la hotare, veștile schimbătoare din om în om, de nici un fel de seamă, și zvonurile, în târg, la moară, pe drum, și în creștă și aproape peste tot. Și mulți le cred și le șoptesc altora. Și în mare măsură au această. Partind așa veștile, mai mult se camână teamă în suflete și se slăbește încrederea în puterile proprii. Iar în aceste vremuri avem mare lipsă de încredere și siguranță.

Multe din aceste svonuri sunt imprăștiat chiar de dușmanii noștri, cari ne vreau sălbiziți. Nu-i bine să spunem și ce știm sigur că-i așa despre ceea ce se petrec. Sunt destul de strelnici cari umblă și ne spionează și dau apoi de câte dușmanilor de starea în cari ne găsim.

Petrolul românesc

Pentru orice țară petrolul este de mare însemnătate. Se scot din petrol lucruri atât de multe, încât aproape nu ne putem lipsi de el.

România are foarte mult petrol, din care o bună parte îl vinde peste granița. Avem astfel de legături de negoț cu Anglia, Franța și Germania.

De când a început războiul, au fost mari și cererile de petrol românesc. Cum avem și noi în aceste vremuri mare lipsă de petrol, s'a făcut la București un comisarariat al petrolului, care să controleze întregul nostru negoț de petrol și care hotărăște cât rămâne în țară și cât merge peste granița.

Adunări gospodărești în țară.

În toate orașele capitale de flinturi guvernul va ține mari adunări gospodărești. În felul acesta se vor lua mai ușor și mai bine, în cercetare toate lipsurile satelor și orașelor dintr'un flint.

În săptămâna trecută s'a flint o astfel de adunare gospodărească la Cluj, în inima Ardealului. Au urmat apoi adunarea gospodărească dela Chișinău și dela Cernăuți.

Înțelegerea balcanică a fost prelungită pe 7 ani

Statul dela Belgrad și-a sfârșit lucrările. Miniștrii țărilor adunate acolo au hotărât să ducă și pe mai departe aceeași politică de pace. Înțelegerea balcanică s'a prelungit încă pe șapte ani.

Luptele din Apus

Mari schimbări nu s'au prea întâmplat pe frontul din Apus.

Pe uscat patrulele celor două armate dușmane fac mai mult atacuri de recunoaștere. Încearcă să pătrundă până în apropierea liniei dușmane. Au fost mai puternice ciocnirile între Vosgi și Rin. Alci patrulele franceze au pătruns câțiva kilometri, până aproape de linia germană.

În aer au fost aboruri de recunoaștere. Aeroplanele germane au încercat să zboare deasupra Angliei și Olandei. Deasupra Mării Nordului a fost luptă între avioanele engleze și germane. Au fost doborâte mai multe avioane engleze.

Pe apă submarinele germane au scufundat câteva vapoare englezești.

Trei cuvântări mari

Se poartă acum un mare război de vorbe. Germanii fac propagandă în întregă lumea împotriva Englezilor și Francezilor. Aceștia nu se lasă nici ei mai jos și în cuvântările pe cari le flint aruncă toată vina războiului în spatele Germanilor.

Acum când s'au flint 5 luni de când a început războiul, conducătorii Angliei, Franței și Germaniei au flint câte o vorbire în care au arătat lumii, în ce situație se găsesc.

Cel dintâi a vorbit dl. Daladier, prim-ministrul Franței. Dsa a spus că Germania este o mare primejdie pentru libertatea popoarelor. Franța însă este hotărâtă să se apere. Ea nu se teme. A cerut poporului să sprijine armata și să fie cu toții uniți împotriva dușmanului. În Germania a vorbit dl. Hitler. Dsa a

atacat politica Angliei și Franței, spunând că aceste țări au început războiul. Până acum s'au dus mai mult o luptă politică. De acum încolo va începe însă adevăratul război. Germania s'a întărit în aceste luni și va lupta până la biruință.

În Anglia a vorbit dl. Chamberlain. A arătat situația în care se găsește azi Anglia, pregătirile mari de război pe cari le face. Anglia, a mai spus dl. Chamberlain, nu vrea să ia nici o palmă de pământ dela alte popoare. Vrea însă să trăiască și să dea lumii o pace trainică și liniștită.

Ce va fi în luna Martie?

Nemții nu prea sunt deprinși să aștepte. Lor le place războiul fulgerător. Până acum au fost silți însă și ei să aștepte. I-a opăcit iarăși aceasta grea și s'au refăcut și după războiul cu Polonezii.

Primăvara se apropie însă și e firesc să ne întrebăm, ce vor face Nemții în primăvară. Un mare general francez spune că dl. Hitler nu va mai aștepta să treacă luna Martie și va deslășurî războiul. — Să vedem dară ce ne va aduce luna Martie.

O mare unire

Vorbesc despre lucrul acesta unele gazete mari, că Anglia și Franța ar avea de gând să facă o mare unire între ele, ca în felul acesta să fie mai puternice și mai greu de învins.

Impărățiile franceze și engleze unite, ar fi apărute pe apă de vapoarele englezești iar pe uscat de vestita linie Maginot. Belgia și Olanda, spune un ministru englez, s'ar putea alătura la această unire și chiar și Italia și țările dela Miazănoapte.

Lupte crâncene în Finlanda

Pe frontul finlandez se dau lupte mari și crâncene. Atacurile rusești sunt din ce în ce mai puternice.

Ceea ce-i sugrijorează mai mult pe Finlandezi sunt atacurile cu avioane, cari primejdiesc mult lumea din spatele frontului. În mai multe rânduri avioanele rusești au aruncat bombe pe orașele din provincia Helsinki. Vremea frumoasă a ușurat mult aceste atacuri.

Rușii au deslășurî atacuri mari în regiunea Careliei, la Petsamo și la Kuhno. Vreau ca în felul acesta să ia pe la spate linia Mannerheim. Cu mare greutate Finlandezii i-au respins.

Cum se apără Finlandezii

Un mare general belgian scrie într-o gazetă franceză de felul cum se apără Finlanda.

Finlandezii au niște pietri tari, numite „kivi” din cari se fac zideri și etalpi puternici pentru oprirea tancurilor. Aceste pietri, înfipte în pământ, opresc înaintarea tancurilor și a carcelor de asalt rusești.

În Finlanda este apoi lemn foarte mult așa că și pe un frig foarte mare soldații finlandezi au putut să zidească întărituri de beton.

Luptele cele mai mari, spune acest general, că se vor da în Carelia.

100.000 de soldați polonezi vor pleca în Finlanda

Se spune că Englezii și Francezii au de gând să trimită în Finlanda 100.000 de soldați polonezi.

Până acum Germania se arăta tare supărată de veștile ce se auzis, că Anglia și Franța au de gând să ajute Finlanda.

Noua veste, o mai supără însă de loc, doarece polonezii, spune ea, nu mai au țară și sunt liberi să lupte ca voluntari pe orice front vreau.

Planul dlui Stalin

Rusia și-a schimbat acum planurile asupra Finlandei. Înainte dl Stalin avea de gând să facă din Finlanda o țară supusă Rusiei. Acuma vrea s'o nimicească cu totul. Poporul finlandez va fi mutat în Rusia și în Finlanda vor fi așezați Ruși.

Bravura unui general finlandez

Războiul Finlandezilor cu Rușii este un război cu totul neobișnuit. Fiecare finlandez luptă împotriva a zece sau douăzeci de Ruși.

În luptele de la Salla 250 de pădurari finlandezi au oprit în loc 17.000 de Ruși. Comandantul Finlandezilor, generalul Walenius, a luptat în rând cu soldații săi, în prima linie, înlocuind pe un tunar mort.

Lupte înverșunate în China

În săptămânile din urmă părea că se mai linișțiseră lucrurile în China. Acum războiul a început din nou. La sfârșitul lunii trecute Japonezii au deslășuit un puternic atac. Nici Chinezii nu se mai dau așa ușor bătuți și se împotrivesc cu înverșunare. Sunt mari luptele pe lângă Nanking.

Germania ajută Rusia

În vremea din urmă tot mai des se spune că Germania trimite arme și muniții Rusiei, ca să o ajute în războiul cu Finlandezii. Unele gazete scriu că, îndată ce se va mla frigul frigul, vor fi trimiși voluntari și ofițeri germani.

Japonia s'a supărat pe Anglia

Japonzii s'au supărat rău în zilele acestea pe Englezi. Un vapor de război englez a controlat un vapor japonez, să vadă ce mărfuri duce. Pentru acest lucru Japonezilor le-a sărit jandura și au tras și mai multe focuri de armă asupra unui vapor englez din portul Fucen.

Batalioane de Ruși albi

Se spune că Rușii refugiați în America de frica bolșevicilor, au hotărât să facă mai multe batalioane pe care să le trimită în Finlanda, să lupte împotriva Rusiei bolșevice.

America dă împrumuturi Finlandei

Se spune că Statele Unite ale Americii dau mereu împrumuturi mari Finlandei. Fac aceasta ca s'o ajute să poată purta războiul cu Rușii.

Copiii finlandezi vor fi duși din țară. Guvernul finlandez a făcut toate pregătirile, ca să pună la adăpost copiii. Ei vor fi trecuți în țările vecine, adică în Suedia și Norvegia.

DIN POPOR

Zevedei Voluntarul

Așa-i știa tot satul pe Zevedeiul lui Chirilă din Tonorog. N'a fost el niciodată în rând cu ceilalți oameni din sat. Până în dricul verii Zevedei purta căciula caldă de oale. De la Sfântul Ilie își schimba apoi și Zevedei căciula și lua comănacul, pe care-l purta până în postul Crăciunului. Se întâmpla de multe ori ca să-l vezi pe Zevedei trecând pe ulițele satului prin ninsoare și vânt cu comănacul de paie pe cap.

Lumea îi zicea Zevedei Voluntarul, dar așa-i lumea rea de gură, căci Zevedei n'a fost nici când voluntar. Porecla și-a luat-o dintr'un cântec. Îi plăcea adevărat lui Zevedei să cânte cântecul voluntarilor. Numai ce-l auzia în câte-o noapte pe Zevedei:

»Hăi... voluntaru-i voluntar
Nu se teme de jăandar,
Nici jăandarul nu-i de »șier«
Să nu tale brișca'n el«

Când ajungea la vorba asta, Zevedei chiuia odată prelung de se cutremura cerul din țâțâni și-și arunca pălăria în sus, să se poliească în argint de lună.

Apoi o lua mai domol:

»Până am pietri și pari
Nu mă tem nici de jăndari«.

Dar asta se întâmpla rar, căci Zevedei nu era de loc bătaș. Când era treaz, Zevedei era chiar fricos și se feria, el, un munte de om, și de un copil.

După ce gusta însă un pahărel de vin, Zevedei se schimba dintr'odată. Își lua comănacul cu peană de brigadir, și o pleca chiulind prin sat. Să nu i-se fi pus atunci cineva împotrivă, că Zevedei l-ar fi făcut praț.

De înșurat, în lege, nu s'a înșurat niciodată Zevedei. În fiecare an își schimba însă nevestele. Într'un rând avea chiar două, pe Marie și pe Ană. Atunci Zevedei s'a simțit la largul lui. Umbra mai mult beat prin sat și nu mai ținea deloc la lucru în hoțar. Lucrau nevestele pentru el.

Zevedei își puna comănacul pe o ureche și cânta:

»Am doi boi de bate vântul
De se clatină pământul
Iar Marie și cu Ană
Mână, mână: cea Joiană«.

De un lucru se supăra mereu Zevedei. Îi părea tare rău că nu se mai face război, să se ducă voluntar, căci tare ar fi vrut să mai dea plept cu Ungurel, cum zicea el. Până atunci avea să dea plept cu gura nevestei care îmbălia mai rău ea o mitralieră, căci în sfârșit

și-a găsit și Zevedei nănașul. A dat de vastă rea de gură, de care nu s'a mai scăpa, ori cât a încercat.

Acum în iarnă l-am întâlnit pe Zevedei pe ulițele orașului. Frământa zăpada lângă așii mare de gazetă.

— Apoi am venit și eu să întreb, că auzit că s'ar cere voluntari pentru Finlanda și vezi, eu m'aș duce bucuros.

Pe la noi umblă vorba, că s'o scrie gazete, că cine vrea să meargă cătană în lăuda, capătă la mână o sută de mil de după ce-l îmbracă și-l suie pe vapor.

Acum mă duc acolo unde se scriu gazete, ca să întreb, de-i adevărată vorba.

— Lasă, bade Zevedei, întoarce-te acasă și nu mai lua seama la vorbele multelor. Avem noi destul ce apăra aici în țară, trebuie să dăm cătane pentru alții.

Dacă te-ai certat cumva cu nevasta, iartă și dumniata, că doar ai făcut destul până ai putut.

— Apoi oi ierta, că n'am încătrănat, pare-că mai bucuros ași sta în fața gloanțelor decât să-i mai aud mereu melița la murele.

Ion Glorion

Casa fermecată

— O poveste cu o întrecere de gineri. Buturuga plină de cuie și lăcatul minunat.

Pe o uliță a orașului Arad este o casă mare, despre care se povestesc și acum multe lucruri minunate. Se spune că această casă ar fi din vremuri bătrâne și ar fi văzută petrecându-se în cuprinsul ei întâmplări năpraznice și înviforate.

Casa cu lăcatul fermecat

Ca o rămasiță de vremurile pe care le trăim, casa are zidită într'un colț al ei, o buturuga uriașă plină de cuie, de care atârna lăcatul mare și ruginit și zice acestei case „Casa cu lăcatul fermecat”.

O poveste din alte vremuri

Spun bătrânii că în vremurile de demult trăia prin părțile acelea un fierar harnic și năpraznic și lăte la mână.

Într'o încălțare, fierarul a omorât pe prietenul său. Ca să scape de pedeapsă, el fugi în codri și a hoști.

Au trecut ani apoi și faptele fierarului s'au uitat. Într'o zi el s'a întors acasă, dar singur, ci însoțit de o femeie frumoasă. Bătrânii mai cunoștea nimeni, acum. Era îmbătrânit și schimbat. Repede s'a răspândit vestea în sat că necunoscutul este bogat și are lăzi pline cu scumpeturi și comori. Necunoscutul era văzut liniștit de treabă. N'a dat ascultare celor belor. În mijlocul orașului și-a zidit o casă frumoasă, un palat pentru vremurile acele. Nu era însă fericit. Părea că mereu îi apărea ceva pe suflet. Cine știe cum și-o fi adunat el comorile?

O întrecere de gineri

Se plângea puținilor săi prieteni, că nu avea moștenitori, cărora să le lase averea sa. Moștenitorii se găseau ei destul nu-i vorba, dar rarul voia unul care să-l întrecă în deșteptăciune. Ca să încerce iscusința aceluia care ar fi vrut să-l moștenească, meșterul fierar făcuse un lăcat mare, pe care candidații la moștenirea lui aveau să-l deschidă. Cine deschidea lăcatul era moștenitorul averilor și comorilor.

Au venit mulți tineri înșurați, dornici să fie moștenitorii unei averi așa de mari. Unul n'a isbutit. Lăcatul era o taină pentru

De pe frontul din apus

În chipul de față se vede un grup de aviatori francezi de vânătoare, având între ei crucea neagră a unui aeroplan german, pe care l-au doborât. Aviatorii stau fericiți și mândri în jurul prăzii de război. Poate că nu peste mult și ei vor fi doborâți de tunurile germane. — Așa-i războiul.

Buturuga plină de cule

O singură rugămintă avea meșterul, către acela care venia să-și încerce norocul: Să bată fiecare un cui în buturuga de care era legat lăcatul. Cu anii ce au trecut s'au înmulțit culele în buturugă, dar nimeni n'a putut să descurce lăcatul fermecat.

Înainte de a muri, meșterul lăcătus a pomicat ca lăcatul cu buturuga, să fie zidită într'un colț al casei ca o mărturie celor cari vor veni.

**STIRILE
SAPTAMA
NII****Nu se stampilează banii de hârtie.**

În vremea din urmă a umblat printre oameni vestea mincinoasă că guvernul ar avea de gând să stampileze toți banii de hârtie. S'a vorbit și acum că această veste este neadevărată și fără temel. Chiar Ministerul de Finanțe a făcut cunoscut că lucrul acesta nu va întâmpla și că toți acela cari vor mai spândi vești de acestea vor fi pedepsiți.

Cumpănită faptă a unui sătean.

Un mic omor s'a întâmplat mai în zilele trecute în comuna Socodor din județul Arad. Săteanul Cristea Nicolae din acest sat nu se prea avea bine cu soția sa. Rari erau zilele bune de Dumnezeu, în cari ei să nu se sfâșiească pentru ceva. Acum în vremea din urmă s'a vădit că s'a răstăruit din această pricină să se plece la mama ei. Cristea Nicolae a rămas după ea, să se împace și s'o ducă acasă la copil. Zidarnice l-au fost însă toate rugămintele, că femeia n'a mai vrut să se învecinească. Năcjit atunci el a scos un cuțit și a sărit asupra ei, iar la urmă l-a tăiat capul. În această vreme a intrat în casă și o soră a fostei soții, care a încercat s'o scape. Un bărbat ucigaș n'a stat mult pe gânduri și a sărit și asupra cumnatei sale. După o luptă sângeroasă a omorât-o și pe ea și a clopărit-o cu cuțitul. Bănuind cele întâmplate, vecinii au venit de veste jandarmilor, cari l-au prins pe ucigaș.

Viață scumpă în Polonia.

În Polonia ocupată de Ruși viața s'a scumpit într'un mod îngrozitor. Salariul mijlociu al unui funcționar este de 200 ruble pe lună, în vreme ce un kilogram de pâine este patru ruble, un kilogram de unt 80 de ruble, o pereche de ghete 100 de ruble și un metru de stofă 70 de ruble.

Plugarii vor primi semințe de primăvară cu preț redus.

Ministerul Agriculturii a hotărât să vină în ajutorul plugarilor cu semințe ieftine. Aceste semințe se vor împărți prin Camerele de Agricultură cu un preț redus. Din prețul de cost li-se dă o reducere de 20 la sută și statul suportă și cheltuielile de drum. Se vor împărți micilor plugarii câte 50 kgr. sămânță de in, căneapă, soarea soarelui și fasole, iar din ovăz, orz, grâu și cartofi 5000 kgr. Plugarii sunt datorii sămânței în întregime sămânța primită.

Fug iepurii din Europa.

Se spune că animalele și păsările au darul minunat de a prezinti primejdiei. Încă înainte de a se arăta semnele primejdiei ele sunt neliniștite și se răsucesc apoi culcușurile. O mare gazetă scrie că în Iarna aceasta, iepurii dintr'o parte a Europei s'au refugiat în Finlanda.

Pentruce nu le este frig Finlandezilor. Toată lumea se miră de felul cum rabdă soldații finlandezi frigul. Causa este că Finlandezii așa-și cresc copiii încât și în frigul cel mai mare umblă și fug în pielea goală. Niște domni englezi cari au fost de curând în Finlanda spun că au văzut 5 soldați finlandezi jucându-se în pielea goală cu zăpadă, deși frigul era de 32 de grade. De altă parte soldații finlandezi sunt foarte bine echipați cu haine foarte bune, primesc mâncare minunată, noaptea o petrec în corturi bine încălzite. Acești soldați simțesc frigul numai când este de 40 de grade.

Răzbunare țigănească. Între țiganii Rusalim Stolca, Cula Stoica, Vasile Stoica și Ciucuna Nicodim din comuna Săpăuți era de mai multă vreme o dușmănie mare. Ciucuna era și fierar și se lăuda în gura mare la tot satul, că are să-i lege pe toți trei frații în lanț ca pe câni. Într'una de vorbele lui Ciucuna cel trei frați s'au hotărât să se războvească. Într'o noapte s'au dus la casa lui Ciucuna și după ce l-au tras o bităle bună, l'au dus în fașșite, unde l-au forostuit o verigă groasă pe după cap, de care l-au atârnat un lanț lung. Așa legat l-au dus și l-au legat de capul unei pod, ca să-l vadă satul tot. Au avut apoi grijă să-l lege și mâinile și să-l pună un căluș în gură ca să nu strige. Dimineața l-au găsit sătenii aproape mort și înghețat pe bietul țigan. Bătăușii au mărturisit totul și au fost trimiși în judecată.

Cine-l păgubașul. Fără îndoielă că dintr'un război pierd țările care-l fac. Din războiul acesta, se pare însă, că pierd și privitorii, țările cari nu se amestecă în război. Pe mare englezii se bat cu germanii și-și scufundă unii altore vapoarele. Mai păgubesc însă și alții. Germanii scufundă vasele cari duc mărfuri Angliei, iar englezii scufundă vasele cari duc mărfuri germaniei.

Când și-se arată dracul. În comuna Vornicei era zarvă mare de câțiva vreme. Spuneau oamenii că într'un grajd părăsit din sat și-ar avea sălașul ducă-se pe pustii. Cel mai fricosi spuneau că l-au și văzut, unii în formă de pisică neagră, alții ca un cal uriaș. Nu spuneau niciunul la fel. Adevărul era că mulți din fiăcănușii cari băteau țigănoșii au fost bătăuși cu pietre și lemne. Vreo câțiva feciori din sat s'au pus la pândă să vadă cine o fi acela care a băgat groaza într'un sat întreg. Și într'o seară l-au prins. Era tot un om din sat, care avea nărvul să mai ia și din al altuia și lucrurile furate venta de le ascundea în curtea părăsită de stăpâni.

Omul care mănâncă iarbă. O minunăție ca atâtea altele cari se întâlnesc în lume. Omul acesta trăiește în Londra. Se numește Joe Branson și scriu gazetele că tare-i mai place iarbă. Pentru di Joe Branson este o mare plăcere să se găsească într'o livadă sau într'un fâneaț, căci are acolo iarbă de care-l place.

Omorâți de taur. Săteanul Ioan Corbean din comuna Viforu Ingrileja de mai multă vreme taurul satului. Cum dobitoacul avea nărvul că împungea, toți ai casei se fereau de el, când era dus la adăpat. Într'o zi taurul a rupt lanțul și a ieșit din grajd. Prin curte se juca un copilăș de al lui Ion Corbean cu o săluță. Doboitoacul înfuriat s'a repezit după copil. Mama lui îngrijită a sărit să-și apere copilășul. Amândoi și mamă și copilăș au fost luați în coarne de taurul sărăvăș și trântiți de pământ. La strigătele nenorociților a ieșit din casă și săteanul Ioan Corbean care a a-

lertat să-și scape nevasta și copilășul de la moarte. N'a mai putut face însă nimic. Doboitoacul înfuriat s'a întors la el și după ce l-a trântit la pământ l-a apăsă acolo cu genunchii și cu capul. Numai cu mare greutate apoi vecinii au putut prinde și închide taurul. Nenorociții săteni au fost duși la spital. Femeia și copilășul au murit în urma loviturilor și rănilor, iar bărbatul zace bolnav greu.

O fată nebună își omoară mama și sora. În comuna Caucaz din Basarabia s'a întâmplat o groaznică vărsare de sânge. Femeia Olga Lunga și o fată a ei au fost găsite moarte, de o vecină. Nefericitele femei zăceau scaldate în sânge, străpunse de cuțit. Fiind înștiințați jandarmii aceștia au început să caute pe ucigași. S'a aflat că groaznicul omor a fost făcut de o altă fată a femeii Olga, Luugu, anume Parascovia, care este nebună. Ea a fost găsită de jandarmi holnărind pe câmp, în mâni cu cuțitul năclăit de sângele mamei și surorii ei.

Portul național românesc este poate cel mai frumos din lume. Cu toate acestea țărani și țărancele noastre îl părăsesc tot mai mult. Păcat, mare păcat! Iar cari nu-l părăsesc, îl corcesc. La Praga s'a înființat o școală, unde se învață cum să se țese și coase portul național. La noi oare nu s'ar putea face așa ceva, și mai ales, nu s'ar putea obliga toți învățătorii, notarii, primarii, preteșele, învățătoarele, notăreșele și primăreșele să se poarte duminica și în sărbători numai în port național? Și asta chiar prin Frontul Renașterii Naționale și prin Straja Țării.

† Dr. Emil Florea, avocat stagiar fiul dăi medic colonel în rezervă Dr. Octavian Florea din Sibiu și nepotul dăi Maria Vlăscă din Sâncel, una dintre cele mai vechi cetăți a „Unirii Poporului”, a adormit în Domnul în floarea vârstei de 26 ani, la 30 Ianuarie 1940 în Blaj. Înmormântarea l-s'a făcut Joi la 1 Februarie, fiind petrecut la groapă de aproape întreg Blajul și Sâncelul. În vecl pomenirea lui!

† Dna Silvia I. Popp n. Negruțiu fiica bătrânului director pensionar I. F. Negruțiu, din Blaj, un vechiu colaborator al gazetei noastre, și soția dăi Iuliu Popp, și-a dat nobilul său suflet în mâinile lui Dumnezeu în ziua de 29 Ianuarie la Cluj, după o boală îndelungată, într'al 54-lea an al vieții. Fiind superioara surorilor terțiare Augustinene, fletata a fost depusă în „Casa Domnului”, de unde l-s'a făcut înmormântarea Miercuri la 31 Ianuarie, fiind petrecută la groapă de tot ce are Blajul mai ales. În vecl pomenirea ei!

Glume**Doftor priceput**

(Doftorul către bolnav). Nu îți supărat, prietene. Te vindeci ușor. Dumnitale îți trebuie doar mișcare mai multă. Ce ocupație ai?
— Apoi vezi, domnule doftor, asta-i dracul, că de 3 zile nu mă pot mișca de loc și de 30 de ani um blătuț drumurile ca purtător de scrisori.

Nu-l plăcea apa

Un Țigan a părăsit satul, în care trăise mai mulți ani. În capul satului îl întâini un Român și-l întrebă:

- De ce te duci de pe la noi, Culo?
- Nu-mi plăcea apa vecine!
- Dar la ceilalți oameni cum le place?
- Hei, apă aici îi bălău! La cel'alți li-e lesne, că au după ce-o bea.

Purcell de iarnă

Ingrijirea purcellor iarna nu este un lucru prea ușor. Acela cari vreau să crească purcell din iarnă trebuie să aibă un coteț călduros și uscat. Acest coteț trebuie apoi mereu curățit, aerisit și așternut cu paie de grâu.

Mâncare iarași trebuie să li se dea îngrijită și pe ales. La început, cam la 3 săptămâni li-se va da puțin ovăz mestecat cu uruială de orz. Aceasta le face bine și-i ajută să crească bine. După ce încep să mănânce mai bine, amestecăm uruielile cu puțin lapte smântânit. Deasemenea și cartofii se pot da amestecați cu lapte smântânit și cu uruială.

Ajută mult la creșterea purcellor și mazărea măcinată, turtele de in și de floarea soarelui. Pentru întărirea oaselor este bine să se pună în mâncarea lor și câte o mână de praf de cretă sau de var stins.

Degerăturile la pasări

Adeseori iarnase poate vedea că picioarele, creasta, urechile gănilor au o culoare roșie deschisă, albă sau vânătă. Să știm atunci că acele găni sunt degerate.

Părțile degerate se udă cu apă rece sau chiar cu zăpada. Se freacă apoi ușor până se încălzesc și se ung cu vaselină sau untură.

Dacă părțile degerate nu mai capătă viață, atunci e bine să le tăiem și să ungem apoi locul tăiat cu tinctură de iod. Se pot tăia numai creștele și bărbile. Se știe că atâta vreme cât ține degerătura, gănille nu mai ouă.

Șoarecii și stupii

Mult rău mai pot face și șoarecii stupilor. Lucrul acesta se întâmplă însă numai iarna când albina de strajă a părăsit urdinișul și s'a tras la căldură. Atunci îndrăznesc apoi și șoarecii să intre în stup. Acolo ei își fac un cușcă cald, mănâncă mierea și albinele cari amorțite nu se pot apăra. Umplu stupul de un miros urât, așa că primăvara albinele își părăsesc locuința împuțită.

Pentru a opri intrarea șoarecilor în stup, se strămtează urdinișul sau se acopere cu o grătie de sârmă.

Calaraba e foarte sănătoasă.

Dintre legumele obișnuite caralaba este una dintre cele mai sănătoase. Mâncată neflartă este deadreptul vindecătoare de stomac. Conținând multe săruri, caralaba ajută la formarea sângelui și a oaselor. E apoi bună flartă în zamă ori pregătită cu mâncare groasă.

Nu mai puțin sănătos e și curechiul murat

Așa că femelle noastre să pună pe masă cât mai mult curechiu sau varză murată, care se poate mistul ușor și de stomacurile cele mai slabe.

Câte crumpene să băgăm în pâine

Pâinea rămâne bună și nu se învârtosează dacă băgăm în ea cam 10—15% (la sută) crumpene. Așadar la 10 kg. de făină cel mult 1 kgr. și jumătate.

O mare noutate pentru abonați

Bătălia abonamentelor

Vă aducem o veste bună, iubii cititori. Fiecare dintre D-V. poate câștiga un premiu frumos de 300 lei. Incercați numai și răspândiți gazeta printre prietini și cunoștii D-Voastre. Cine câștigă un abonat la „Unirea Poporului“, care plătește înainte abonamentul pe un an de zile, primește gratuit acasă, după alegere, una din aceste cărțicele frumoase:

1. Păcatul, cel mai mare rău din lume.
2. Pe calea desăvârșirii.
3. Darul lui Dumnezeu.
4. Adevărata fericire.
5. Taina tainelor, sf. cuminecătură.
6. Cărțica mirilor.
7. Cărțica soților de căsătorie.
8. Cele șapte cuvinte de pe cruce ale lui Isus Hristos
9. Cum să ne creștem copiii.

Cine câștigă doi abonați, primește gratuit două din aceste frumoase cărțicele. Cine câștigă 3 abonați, primește cărți în valoare de 35 lei după alegere. Cine câștigă 4 abonați, primește cărți în valoare de 50 lei. Cine câștigă 5 abonați, primește cărți în valoare de 70 lei. Cine câștigă 6 abonați, primește cărți în valoare de 100 lei. Cine câștigă 7 abonați, primește cărți în valoare de 140 lei. Cine câștigă 8 abonați, primește un premiu de 200 lei. Cine câștigă 9 abonați, primește cărți în valoare 250 lei, iar cine câștigă 10 abonați, primește gratuit toate „Cărțile Bunului Creștin“, adică un premiu de 300 lei. Pentru acela, care câștigă cei mai mulți abonați de câte 150 lei din această bătălie a abonamentelor, instituim un premiu de 500 lei, în bani ori în cărțicele.

Este de datorie fiecărui abonat, să încerce a ne câștiga câțiva abonați. Își face lui un bine și-și slujește și biserica.

Numere de probă trimitem la toți aceia cari ne cer.

3—4

Fel de fel

Obiceluri de nuntă în alte țări

Ce nu face omul pentru a cunoaște viitorul? Acela care vreau însă mai tare să știe ce li-se întâmplă sunt însurății cei tineri. Se spune că în Anglia tinerii însurății, ca să-și ghicească viitorul se duc seara în grădină, urmați de toți nuntași.

Ei merg ținându-se de mână. Se opresc apoi în loc și ating la întâmplare o legumă din grădină. Dacă rădăcina acestei legume este proasă și încărcată de pământ, tinerii căsătoriți vor fi bogăți, dacă este golașă și fără pământ, tinerii vor fi săraci toată viața. Dacă rădăcina este dulce la gust atunci și viața lor va fi frumoasă și dulce, dacă este amară atunci vor avea o viață împănată de griji și necazuri.

Un pește lămpaș

Se spune că în partea de Miază-noapte a Oceanului Pacific, trăiește un pește așa de gras, încât pescarii când îl prind, bagă în el o feștilă și lămpașul îl gata.

N'au avut vreme

La Londra trăiește o femeie săracă, mamă a 6 copii care de 25 de ani n'a mai ieșit din casă. Ea zice că n'a avut vreme.

Unsoarea cea mai bună

se scoate din slănină și nu din untură. Untura dă mai multă unsoare, e adevărat, dar cea mai bună și mai fină e fără îndoielă scoasă din slănină.

Cum putem curăți ferestrele înghețate

Acuma cu iarna asta grea e bine să știm că în apa cu care voim să curățim ferestrele înghețate punem puțină sare, care va gheța numai decât ferestrele.

Poșta gazetelor

Ioica Ieronim Nr. 523. Abonamentul achitat la 3 Decembrie 1949.

Zaiț Teodor Nr. 112. Abonamentul achitat pe 1941 Lei 50.

Bucur Gheorghe Nr. 2085. Vă mai mergeți și în anul 1940, fiindcă ați achitat abonamentul acest an.

Petru Tiță Nr. 4169. Am primit banii pe anul și 1940. Calendar v'am trimis în luna Decembrie.

Nicolae Baciu Nr. 4015. Nu v'a mers foaia, că a fost sistată. Numerii 3 și 4 i-am trimis. Te nrul 3 este scris la p. gazetei că am primit cei 300.

Ștefan Tomuța 3970. Abonamentul Dv. este achitat și pe 1940.

Ioan Ciunaș, preot 4077. Mai aveți restanță pe 1939 87 Lei.

Gaia Ioan I. Ștefan 6179. Mai aveți restanță pe 1939 87 Lei.

Simion Stoică, preot, 6618. Abonamentul Dv. piră la 1 Martie 1940.

D-na Leontina Tintș 1075. Abonamentul Dv. achitat până la 31 Dec. 1939.

Of. Parohial gr-cat. Rus 6119. Nr. 1 nu vă trimitem, fiindcă nu mai sunt. Vă trimitem în număr 9 ex. din No. 2—5.

Ioan Boancu 5752. Calendar nu mai avem, i-am introdus la abonament.

Popp Eugen 3371. Calendar de perete nu avem.

Negru Gheorghe 6748. Cartea cerută n'am găsit să v'o trimitem.

Of. Parohial Bocșig. Mai aveți restanță pe 1938 lei 75, iar pe 1939 lei 150.

Am primit câte 150 Lei dela următorii:

Oficiul parohial Gheorgheni, Ioan Ciunaș 6776 și Avrem Simion 6780, Rusu Vasile 6778, Haneș 6004. Mădăraș Vasile 3447, Gaia Ioan 6179, Moldoveanu Gheorghe 4711, Argane Teodor 1300, Dl. Director Sem. Hălăncești, Gheorghe Ștefan 1806, Soje Nicolae 5550, Tiță Petru 4169, Hopârtean Vasile 319, Andrei Dumitru 6489, Bulbuc Zaharie 4574, Toma Iacob Pop Eugen 3371, M. Socaciu 5113.

Câte 300 lei: Anton Ungurean 5343, Ioan Ciunaș 4077, Tătar Son 5595, Surorile Franciscane Necșita Ion 5221 și 6787, M. Popescu 1357, Timoteu Ion 1075, Trif Augustin 543 și 6791, Grecu Teodor 5694, Const. Man 380 și 5897.

Diferite sume: Bucur Teodor 2085 Lei 450, Ștefan 3970 Lei 190, Oprea Aurel 5688 Lei 170, Ciocan Ion 5469 Lei 112, Pușcaș Audr. C. 116 Lei 120, Ciocan Ioan 2555 Lei 200, Libr. „Dacia Traiană“ C. 225 Lei 370, Sasu Emil 35 și 6043 Lei 225, Fărcaș Iosif Lei 75, Soponar Dumitru 1584 Lei 270, Palea Ioan Lei 170, Brancu Ioan 5752 Lei 90, Gădean Nic. Lei 361, Misiu Vasile 5442 Lei 100, Of. parohial Bocșig 833 Lei 450, Simion Stoică C. 121 Lei 1000.

Nr. 212—1939.

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică baza deciziei Nr. G. 2713/1939 a judecătoriei de Blaj în favorul reclamantului Costea Ioan reprezentat de avocatul Dr. Emil Pascu, pentru încasarea creanței de 12 000 Lei și acc., se fixează termen de licitație pe data de 20 Februarie 1940 orele 3 p. m., la fața locului Cergăul Mare la dom. urmăriților No. c. 73 unde se vinde prin licitație publică judiciară 2 vaci, 1 cățel, 2 hamuri, 1 cal, 1 șea și altele în valoare de 16.050 Lei.

În caz de nevoie și sub prețului de estimare.

Dat în Blaj la 9 Ianuarie 1940.

Dragoș Bura

portărel.

1—1 1490